

ZÁNĚT KLOUBŮ

Blanka Mertlová (66), Praha-východ

„Mám kruté bolesti. Nejbližší termín je v březnu!“

Od srpna prožívá krušné chvíle poté, co ji nesnesitelně začalo bolet levé koleno a kyčel. Za celý život prý málokdy stonala, nyní je v šoku, že se nemůže dovolat pomoci.

Postupně začala kulhat a bolesti byly nesnesitelné. Ypravila se k praktické lékařce v místě svého bydliště. Tam jí píchlí injekci proti bolesti a nabrali krev, aby vzorky poslali do laboratoře s tím, že to bude nejspíše artróza třetího stupně. Byla také poslána na ortopedii ve zdravotnickém zařízení v Jirnech u Prahy. „Injekce ulevila, ale druhý den to začalo znova,“ líčí paní Mertlová. „Sousedka byla moc laskavá a odvezla mě na ortopedii. Jenže to bylo pouze objednání, neměli volno s tím, že nejbližší termín je až 13. října! Já pořád v bolestech, narvaná praškováma. To nešlo vydržet.“

Několik dnů od první návštěvy u praktické lékařky pacientku pořád ještě neviděl odborník. Noci přezívala v bolestech a přidaly se nevolnosti z léků. Její dcera jí odvezla do vinohradské nemocnice na ambulantní ortopedii. Po šesti sedmi hodinách, kdy se dostala na řadu, ji prohlédli. A zase injekce proti bolesti, s tím, že na Vinohradech jí nohu alespoň zrentgenovali. Napsali jí tramal, nějaké další léky na bolest a byla poslána domů. Dlouho nevydržela a dcera jí na Vinohrady vezla znovu. To už lékaři našťastě usoudili, že potíže paní Mertlové souvisí spíše s revmatismem. Byli prý velice vstřícní, jenže i tak organizace pokulhává. Čekali byste, že vás odešlou (nejlépe v bolestech převезou) v rámci nemocnice na příslušné oddělení? Omyl. „Pan doktor mi řekl, ať si zavolám Na Slupi, tam je

Revmatologický ústav v rámci Prahy,“ pokračuje Blanka Mertlová. „No, tam jsem to schytala. Neochotná sestra mi vlastně do telefonu vynadala, co vůbec chci a proč se neobjednám jinak. Měla jsem jim poslat lékařskou zprávu s tím, že se ozvou. Neozvali. Volala jsem tam znovu. Konečný verdikt zněl, že nejbližší volný termín v tomto revmatologickém ústavu je v březnu. Tak to už asi budu pod kytičkama, pomyslela jsem si.“

Paní Mertlová tak pomoc hledá dál. Nohu si maže kostivalem, a ačkoli nikdy nepreferovala lidové léčitele, asi se na ně bude muset obrátit. Teď – po téměř dvou měsících v bolestech – se rýsuje naděje, protože se našla praktická lékařka, která jí shání dřívější termín, aby ji konečně prohlédl specialista a mohl nastavit účinnou léčbu.

Maximální čekací lhůty z nařízení vlády:

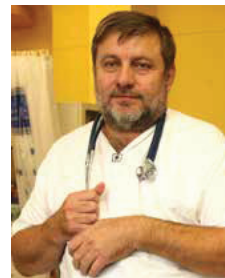
- Náhrada kyčelního kloubu: **52 týdnů**
- Náhrada kolenního kloubu: **52 týdnů**
- Artrioskopie: **8 týdnů**
- Angiografie nekoronárních tepen a vaskulární intervenční výkony: **8 týdnů**
- Echokardiografie: **10 týdnů**
- Operace katarakty: **30 týdnů**
- Endoskopické vyšetření: **4 týdny**
- Denzitometrie: **16 týdnů**
- Skiografie a sonografie: **2 týdny**
- Počítačová tomografie: **3 týdny**
- Magnetická rezonance: **5 týdnů**
- Mamografické vyšetření: **6 týdnů**
- Zahájení biologické léčby roztroušené sklerózy: **4 týdny**

(Zdroj: Nařízení vlády č. 307/2012 Sb. o místní a časové dostupnosti zdravotních služeb)

Názor

Jak to vidí lékaři v krajích?

Oslovili jsme 15 praktických lékařů z různých krajů republiky a položili jim otázku, zda se setkávají s tím, že by pacienti na některé vyšetření, zákroky nebo operace dlouho čekali, a s čím je v jejich regionu problém. Odpověděli pouze tři s tím, že jedna lékařka nám zakázala uvést svou identitu. Je zřejmé, že téma je to citlivé a doktoři je spíše nechťejí komentovat.

MUDr. Radoslav Svoboda, praktický lékař, okres Chrudim:

Politika v našem kraji není asi v pořádku. Vím, že se odkládají operace, a nevím, z jakého důvodu. Jsou dokonce chirurgové, kteří by chtěli operovat častěji. Jsou schopní. Tedy nechápu argument, že lékaři nejsou. Chirurgové

by rádi operovali, vydělali by si tím pádem i víc peněz. Takhle chodí do práce a starají se o pacienty na oddělení. Já tomu prostě nerozumím, nechápu to. Mělo by se to řešit, není to optimální. Lidé čekají strašně dlouho. Čekací doby jsou nesmyslně dlouhé také na běžná vyšetření. Je divné, aby staří lidé čekali na urologické vyšetření rok! U mnoha lidí v produktivním věku je nyní častý problém se syndromem karpálního tunelu. Dělá se neurologické vyšetření a provádí se EMG (elektromyografie – vyšetření zachycující elektrickou aktivitu svalů, pozn. red.). Čekací lhůty jsou tři měsíce! Takže pacient čeká mnoho týdnů na vyšetření, je na neschopence a další dobu trvá, než se sežene někdo, kdo to odoperuje. Přitom ti lidé by se mohli dříve vrátit do

práce. Stát to stojí v konečném důsledku více peněz, lidé jsou zbytečně dlouho na neschopenkách.

MUDr. Petr Bouzek, praktický lékař, Praha 9:

Nemám pocit, že by to byl z pohledu praktického lékaře v Praze nyní nějak výrazný problém. Zatím se to stíhá,

ovšem za cenu zcela veřejného porušování zákoníku práce, o kterém se ví na inspekčních pracích, na vládě, na asociaci nemocnic apod. Prostě lékaři porušují zákony a vláda s tím zcela nezakrytě souhlasí. Z hlediska právního státu je to poněkud podivné. Kdyby lékaři začali dodržovat limity přesčasových hodin, pak by s čekáním na operaci nastal asi opravdu vážný problém. Ale ti lékaři pořád a pořád slouží, stovky a tisíce přesčasových hodin. Mohu vám ze své zkušenosti říci, že noční služby v nemocnici člověka velmi zdravotně poškozují. Jsem rád, že už nesloužím. Až bude lékařů v nemocnicích tak málo, že to nezvládnou ani s těmi přesčasy, k čemuž jednou musí dojít, pak téma čekání na operace bude velmi žhavé. Ta doba nastane, a nebude to dlouho trvat.

TĚŽKÁ ARTRÓZA

Jiří Svoboda (54), Heřmanův Městec

„Rok a půl bych nepřežil.“

V poměrně mladém věku ho u pravé kyčle postihla artróza třetího stupně. Skončil upoután na lůžku a trpěl bolestmi. V pardubické nemocnici mu termín operace stanovili za 1,5 roku.

Jeho příběh ukazuje, že pacient se nesmí vzdát a že mnohé záleží na schopném praktickém lékaři.

Potíže u pana Svobody propukly v létě roku 2014. „Měl jsem bolesti, které narůstaly,“ vypráví. „Šel jsem na vyšetření k několika odborníkům, kteří mi řekli, že je to artróza třetího stupně. Uvrhlo mě to na lůžko, stal se ze mě ležák a vysvobodit

mě mohla jen operace. Všichni ortopedi mi ale řekli, že musím čekat. Dali mi silná analgetika a udělali ostriky, který ale účinkoval jen dva dny. A ta bolest byla pořád. Vleže, v jakékoli poloze.“

Se svým praktickým lékařem MUDr. Radoslavem Svobodou (shoda jmen je náhodná, lékař není příbuzný pacienta) se pustili do hledání. Lékař obvolával a sháněl volný termín v jiných nemocnicích po republice, tedy v Kolíně, Havlíčkově Brodě, v Jihlavě, v Brně i v Praze. Zkrátka se hledalo, kde to půjde dřív. Z Fakultní nemocnice Královské Vinohrady přišla

dobrá zpráva: termín operace byl možný v listopadu téhož roku, tedy za necelých 5 měsíců. „Odoperovali mě, začali mě učit chodit a postupně to bylo lepší. Narkóza byla lokální, operace trvala asi 50 minut. Bolesti ustoupily a bylo potřeba udělat i druhou kyčel. Druhý zákrok mi provedli v září 2015. S péčí v nemocnici, ale i později v lůžkách jsem byl moc spokojený. Zkrátka když se lékař snaží a nenecháte se odbyt, je šance. Akorát jsem během té doby ztratil práci. Dělal jsem ošetřovatele na klinice specializované na koně. A tak hledám nový flek.“

